

Az ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt **felperesnek** jogtanácsos által képviselt **I.r.alperes** ellen **kártérítés megfizetése** iránt indított perében, a Győri Törvényszék 2014. február 19. napján kelt P.20.340/2013/46. számú ítéletével szemben, a felperes által 49. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 45.000.- (Negyvenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 110.700.- (Egyszáztízezer-hétszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Megállapítja az ítéltábla, hogy a felperes a másodfokú eljárásban teljes mértékben pervesztes.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 146.078.-Ft-ot és ennek 2009. január 23-tól a kifizetés napjáig az adott félévire a félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Úgy rendelkezett, hogy a feljegyzett 279.000.-Ft eljárási illeték az állam terhén marad. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I.r. alperesnek 94.000.-Ft jogtanácsosi díjból álló perköltséget. Kimondta, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját a magyar állam viseli, ezt meghaladóan pedig a felek maguk viselik a felmerült költségeiket. Határozata indokolásában megállapította, hogy az I. r. alperes alkalmazottai 2006. július 6-án a felperestől 396.400.-Ft, 15.290 euró, és 3780 Sk készpénzt, majd ugyanezen a napon házkutatás során további 5.302.600.-Ft-ot foglaltak le. Az I. r. alperes a lefoglalt devizát forintra váltotta és 2006. július 10-én 9.856.776.-Ft összeget az államkincstárnál vezetett letéti számlára fizetett be. Az I.r. alperes a nyomozati iratokat vádemelési javaslattal 2006. november 20-án továbbította a megyei főügyészséghez, ahova 2006. november 21-én

érkeztek azok meg. A büntetőeljárás során a Győri Ítélőtábla Bf.55/2007/6. számú másodfokú ítélete a 2.199.000.-Ft és 15.290 eurónak megfelelő 4.132.836.-Ft lefoglalását megszüntette és azt a felperes részére 150.000.-Ft bűnügyi költség biztosítására való visszatartás mellett kiadni rendelte. A felperes bankszámlájára 2009. július 10-én 9.685.028.-Ft-ot utaltak át.

Ítélete jogi indokolásában az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a felperes kamatfizetésre vonatkozó kereseti követelése nem a felperes által megjelölt jogcímenek (államigazgatási jogkörben okozott kár, illetve tartozás megfizetése) alapul, hanem valójában annak jogcímét a lefoglalás során követendő eljárásra vonatkozó jogszabály adja meg. A 11/2003.(V.8.) IM-BM-PM együttes rendelet lefoglalás megszüntetésekor hatályos 89. § (1) bekezdése szerint készpénz lefoglalása esetében a jogosult részére csak abban az esetben fizet kamatot a hatóság, ha a lefoglalás megszüntetésekor azt a jogosultnak visszaadni rendeli. A jogszabály rendelkezik a fizetendő kamat mértékéről. A (2) bekezdés szerint a hatóságot kamatfizetési kötelezettség csak azon időszak tekintetében terheli, amely alatt számára a bűnjel feletti rendelkezési jog biztosított volt.

Az elsőfokú bíróság az alperes elévülési kifogását alaptalannak ítélte, figyelemmel arra, hogy a kamatkövetelés akkor vált esedékessé, ezáltal akkor kezdődött meg az elévülés, amikor a hatóság a felperesnek a pénzt visszaadni rendelte.

A Győri Ítélőtábla ítélete a lefoglalt készpénz egy részét rendelte kiadni a felperesnek, ezen összeg, azaz 6.181.836.-Ft erejéig teljesült a rendelet 89. §-ában foglalt egyik feltétel. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a jogszabályi rendelkezésben foglalt második feltétel körében a jogszabály helyes értelme szerint a felperes a lefoglalástól, 2006. július 6-tól, a nyomozati iratok ügyészséghez való megérkezéséig, 2006. november 21. napjáig terjedő időszakra érvényesíthetett igényt az I. r. alperessel szemben, hiszen az I.r. alperes csupán ezen időszak alatt gyakorolt a bűnjel feletti rendelkezési jogot. A hatóság rendelkezési joga a büntetőeljárás során abból áll, hogy jogosult a lefoglalást megszüntetni, illetve a lefoglalást fenntartani. A korlátozott tartalmú rendelkezési jog a büntetőeljárás során az eljárás különböző szakaszaiban különböző hatóságokat illet meg. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a büntetőeljárás ezt meghaladó időszakra nézve a felperes a kamatot nem az I. r. alperestől követelheti.

A rendeletben meghatározott kamatmérték a perbeli jogviszony idejére már nem azonosítható be, így arról a bíróság a Ptk.301. § (1) bekezdésére figyelemmel határozott. Kifejtette, hogy a kamat tekintetében csak a forintösszeget kellett figyelembe venni, hisz a másodfokú ítélet rendelkezése szerint a felperes kizárólag a forintösszegre tarthatott igényt. A büntetőeljárás során vitathatta volna a felperes a kiadni rendelt összeget, de a másodfokú ítélet tartalma jelen eljárásban már nem vitatható. Erre figyelemmel 146.078.-Ft és ennek 2009. január 23-tól járó késedelmi kamata tekintetében ítélte alaposnak a kamatfizetéssel kapcsolatos felperesi követelést.

A nem vagyoni kár megtérítésére irányuló kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság megalapozatlannak ítélte. Álláspontja szerint a kártérítés Ptk.339. § (1) bekezdése szerint meghatározott általános feltételei hiányoztak. Nem nyert bizonyítást az I. r. alperes magatartása és a felperes kára közötti okozati összefüggés.

A felperes fellebbezésében annak tartalma szerint az ítélet részbeni megváltoztatását, az alperes 6.035.758.-Ft után 2006. november 21-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a tényállásból részben téves következtetésre jutott. A lefoglalt összeg attól kezdve, hogy befizetésre került a rendőrkapitányság letéti számlájára, mindvégig ezen az I. r. alperesi számlán volt, ott kamatozott, a kamat is az alperes bevétele lett. Az I. r. alperes a büntetőeljárás későbbi szakaszában indítványozhatta volna a lefoglalás megszüntetését, de nem tette. Amennyiben nem tartotta volna magát jogosultnak a letét kezelésére, átutalhatta volna azt a törvényszék letéti számlájára. Az I. r. alperes intézkedett úgy, hogy a számlán lévő összeg kamatok nélkül kerüljön kifizetésre a felperesnek. Ezzel figyelmen kívül hagyta a 11/2003. IM-BM-PM rendelet előírásait. A rendeletben nem különíti el a jogalkotó a kamatfizetés kötelezettjeként az egyes hatóságot, bíróságot, hanem a letétet kezelő hatóság, jelen esetben az I. r. alperes a jogszabály címzettje. Ez köteles a teljes kamatösszeget kifizetni a jogosult részére. Az ezzel ellentétes értelmezés odavezetne, hogy a büntető bíróságnak kellett volna rendelkeznie arról, hogy a lefoglalt és visszaadni rendelt összeget érintő kamatnak mekkora részét kell az I. r. alperesnek, mekkora részét az ügyészségnek és a bíróságnak megfizetni.

Erre tekintettel nemcsak az ítéletben megítélt időszakra, hanem a keresetben szereplő teljes időszakra vonatkozó kamatösszeget és annak késedelmi kamatát kell az I. r. alperesnek megfizetnie.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem megalapozott.

A felperes a nem vagyoni kártérítés iránti követelését elutasító ítéleti rendelkezést fellebbezéssel nem támadta, az a Pp.228. § (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett. A másodfokú eljárás tárgyát tehát a büntetőeljárás során lefoglalás alól feloldott és a felperesnek kiadni rendelt pénzösszeg kamata iránti követelést részben elutasító rendelkezés felülvizsgálata képezte. Az ítélet tábla ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges körben lefolytatott bizonyítás anyagának okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg. A peres felek közötti jogviszony helyes minősítése útján foglalt állást akként, hogy a felperes kamatfizetéssel kapcsolatosan előterjesztett kereseti követelésének jogcímét a 11/2003.(V.8.) IM-BM-PM együttes rendelet 89. §-ában foglalt rendelkezések teremtik meg, és ezen jogszabályi rendelkezés helyes értelmezése alapján foglalt állást a követelés összecszerűsége tekintetében is. Fellebbezéssel támadott döntésével és annak indokaival az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

A rendelet 89. § (1) bekezdése szerint - az egyéb törvényes feltételek fennállása esetén - a lefoglalás alól feloldott és a jogosultnak visszaadni rendelt összeg utáni kamatigény lehet alapos, ennek folytán, figyelemmel 150.000.-Ft-nak bűnügyi költség biztosítására való visszatartására, 6.181.836.-Ft után érvényesíthet a felperes alappal kamatkövetelést.

A rendelet 89. § (2) bekezdésének helyes értelmezésével foglalt állást az elsőfokú bíróság akként, hogy az I. r. alperessel szemben a felperes igénye csupán a 2006. július 6-tól 2006. november 21-ig terjedő időszakra megalapozott. Az I. r. alperes számára ugyanis ezen időszakban állt fenn a bűnjel feletti rendelkezési jog (a lefoglalás megszüntetése, illetve a lefoglalás fenntartása iránti eljárási jogosultság). A nyomozati iratok ügyészséghez való megérkezésétől számítva - függetlenül attól, hogy a bűnjelként lefoglalt pénzösszeg az I. r. alperes által az államkincstárnál nyitott letéti számlán volt elhelyezve - az I. r. alperesnek a bűnjel feletti rendelkezési joga már nem állt fenn. Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy a kamatfizetésre kötelezett személyt az adott eljárási szakasz tekintetében a bűnjel feletti rendelkezési jogosultság határozza meg.

Az elsőfokú bíróság a Ptk.301. § (1) bekezdésének rendelkezését figyelembe véve helytállóan állapította meg a kamat mértékét is.

Minderre tekintettel összecszerűségében is megalapozott az az ítéleti rendelkezése, amelyben 146.078.-Ft, továbbá ennek a rendelet 89. § (1) bekezdése szerinti esedékességtől, 2009. január 23-tól számított késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az I. r. alperest.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra a Pp.253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp.78. § (1) bekezdésére figyelemmel köteles megfizetni az alperesnek a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és a (6) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban ténylegesen kifejtett jogtanácsosi tevékenységgel arányosan megállapított munkadíjból álló másodfokú perköltséget, míg személyes költségmentességére figyelemmel a feljegyzett fellebbezési illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli. A pernyertesség-pervesztesség arányára irányuló ítéleti megállapítás a felperes pártfogó ügyvédi képviselőre figyelemmel a Pp.87. § (2) bekezdésén alapszik.

Győr, 2014. szeptember 3.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária ak.
bíró

A kiadmány hitelül, kiadó: